

Александър Сумароков

Пир у лъва

Щом истината бие на очи,
добре е да се премълчи.
Помни това, общуваш ли с боляри!...
Лъвът устрои пир.
Това се чу надлъж и шир.
Дойде да хапне всеки, който свари.
Воня се носеше у този Лъв –
домът му бе такъв.
Лъвът оскъдно не живее.
Вонята – чудно! – откъде е...
В подобни жилища живеят днес
мужиците с търговски интерес,
които още не са завилняли
и кожата от нас не са одрали,
но носят пояси вместо колчани
и злато стискат в своите длани...
Усетил бе вонята отдалече
вълкът и в разговора рече,
че тук е ад.
Лъвът го чу и викна: „Лъжещ, гад!
И помен няма тук от смрад.
Как смее Вълк тъй да говори
за лъвски дом и лъвски двори?“
И повече така да не дърдори,
го тупна с лапата и го събори.
И литна вълчатата душа нагоре...
Маймунката усети страшната угроза
и каза, че ухае тук на роза,
на крин със дъх блажен...
Лъвът извика: „Ах, какъв кретен!
Не са цъфтели рози, нито криново при мен!
На едро приказки да не приказваш
и занাপреде да не се подмазваш,
осъжда те Лъвът
на смърт!“
Душицата маймунска отлетя.
Душата на Вълка догони тя.
„Кажи, Лисано, ти – стопанинът попита,
какъв е въздухът, що дишаш до насита?“

Известен ми е твоя нюх и чувство нежно.

Я подуши, но по-прилежно...“

Отвърна Лиса на опасния въпрос:

„Запушен е от хрема моя нос!“

КРАЙ

© Димитър Стойчев, превод

Сканиране, разпознаване и редакция: Ивет Костова, 2007

Публикация:

100 шедеври на баснята

Подбор Банчо Банов

Предговор и бележки © Банчо Банов

Превод © КОЛЕКТИВ

Издателство „Народна култура“, София, 1983 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3967>]